

THE GILLETTE MAN AND JAPANESE WOMEN

FERDINANDO FREGA

ANG LALAKING GILLETTE AT ANG MGA BABAENG HAPONES

The Art of Attraction · 11

Kararating ko lang sa Roma at, gaya ng dati, dumalaw ako sa Basilika ni San Pedro sa Vaticano. Iyon lang ang aking pagpupugay sa una kong kasamahan sa Gillette, iyong nagtrabaho sa teritoryo ng Galilea kasama ang isang pangkat ng labindalawang sumusunod sa kanya saanman. Ganoon kalaki ang mga numerong nagawa niya kaya, makalipas ang dalawang libong taon, kahit ang Wall Street ay hindi siya magawang isama sa mga listahan nito.

Naglalakad ako sa pasilyong papunta sa pangunahing pasukan, alas-onse ng umaga noon, nang makuha ng isang grupo ng mga tao ang aking pansin sa pamamagitan ng isang pangungusap: HELP ME, PLEASE?

Sapat na oras lang para malaman kung para sa akin ang paghingi ng tulong, at sa aking paglingon ay nasalubong ko ang mga mata ng anim na babaeng may tipikal na mukhang Asyano: agad na nakangiti, masayahin, magaganda, mababait, magalang, elegante. Naunawaan ko agad na hindi sila mga babaeng Tsino, ang mga Napolitanong singkit ang mata. At totoo nga, nang itanong ko ang WHERE ARE YOU FROM, sabay-sabay silang sumagot: I come from Japan. Mga babae at mga anak na babae ng Sumisikat na Araw:

MY JAPAN.

Ngumiti ako at agad na nagpakilala, pinapagpagan ang Ingles na matagal ko nang hindi ginagamit: NICE TO MEET YOU, MY NAME IS FREGA. At sumagot sila nang buong init, sabay na sabay, parang koro, at tinawag ako... FREGA SUN.

Naku. Hindi pa man ako nakapagsasalita ay tinatawag na nila akong araw. Kaya heto ang tanong ko: bakit ninyo ako tinatawag na araw? Napahagalpak sila ng tawa na parang mga baliw para ipaliwanag na ang kanilang SUN ay hindi araw kundi SAN, ang pinakamataas nilang anyo ng paggalang sa isang tao. Naka-code ang kanilang pananalita.

Kaya pumagitna ako at ipinaliwanag kung ano ang ibig sabihin ng SAN sa Italyano: ito ang salitang ibinibigay namin sa mga santong Katoliko, iyong mga itinanghal na banal ng Inang Simbahan at pumanaw na tungo sa mas mabuting buhay. At wala pa akong karapatan sa titulong iyon, dahil lamang buhay pa ako.

Eh. Lahat sila, tawa nang tawa na parang mga baliw.

Hindi ko na alam kung ano pa ang gagawin o sasabihin. Nawala na ang kanilang HELP ME PLEASE kanina, pero nasa loob ako ng isang pribilehiyadong lugar at hinding-hindi ko iyon iiwan kahit kapalit pa ang buong mundo: ang isip ng mga babae.

Hinawakan ako sa braso ng pinakamatanda, patuloy na ngumingiti sa akin, at inanyayahan akong sumunod sa kanya at sa iba. Naglakad kami papunta sa labasan. Akala ko ay isa na naman itong biro ng aking kasamahang taga-Galilea. Pero saan kami pupunta?

Ilang kalye, ilang maliliit na eskinita, at nakarating kami sa isang Romanong trattoria, kung saan inanyayahan nila akong mananghalian. Nagulat ako at naantig, pero nangyayari ang lahat ng ito sa iisang dahilan lamang: may radar ang mga babaeng Hapones, gaya ng lahat ng babae sa mundo, pero iba ang pagkakatono sa kanila ng kultura ng mga Samurai, kung saan bago ang bawat buhay ay inilalagay nila ang kodigo. Oo, tama ang narinig mo. Nasa Roma, Italya kami, pero sa loob ng trattoriang iyon ay sinasabi nila sa akin: WELCOME TO JAPAN.

Umupo kami sa isang mesang talagang bilog. Nagtitinginan kaming lahat sa mukha. Hindi ito ang karaniwang hugis ng mesa sa isang kainang Italyano, pero marahil ay iyon mismo ang dahilan kung bakit nila ito pinili.

Tinanong nila kung ilang taon na ako, ano ang trabaho ko, kung Italyano ako, kung may asawa ako, kung may mga anak ako. At sumagot ako ng isang tanong: ganito ba nag-iimbestiga ang pulis sa Japan sa mga magnanakaw?

Isa na namang dagundong ng tawanan. Pero mausisa sila, gusto nilang malaman, at gusto nilang kumuha nang hindi humihingi: sila ang mga babae ng mundo.

Sinabi ko sa kanila na isa akong kognitibong magnanakaw. Sa Italya, ang papel na iyon ay napupunta sa mga tinatawag naming rubacuori, mga magnanakaw ng puso, na hindi laging ang mga klasikong Latin lover. Bagay iyon noong dekada singkuwenta; ngayon ay expired na sila, gaya ng yogurt.

Isang dagundong ng tawanan, pero hindi ko matiyak kung tumatawa sila sa mga biro, sa aking tindig, o kung

kagandahang-asal lang ito. Pagkatapos ay ang pinakamatanda sa grupo, na halos parang humihingi ng paumanhin, ay nagpaliwanag ng kanilang asal at nagbigay sa akin ng isang sulyap sa kulturang Hapones, at doon mismo ay naunawaan kong nasa loob ako ng isa sa mga tahanang dinalaw ko sa aking buhay.

Nagsimula siya sa pagsasabing hindi sila anim na hangal na gansang nag-iingay bago lumusong sa tubig: ang ngiti ay kasiyahan, ligaya, paggalang, at hindi lamang isang katangiang pandamdamin.

Hindi sila umaatras sa paghingi ng sagot sa kanilang mga tanong, kaya sinabi ko sa kanila na animnapu't isang taong gulang na ako, na may asawa ako, na may tatlo akong anak, at na may kasunduan kami ng aking asawa mula pa noong 1993 na nagpapahintulot sa aking makipagnobyahan saanman sa mundo sa iisang kondisyon lamang: na ito ay may takdang kontrata, at walang pagbibigay ng anak kaninuman.

Akala ko ay muling sisindi ang mga ngiti, pero na parang mahika ay naglaho ang mga iyon, at dumating ang seryosong bersiyon sa bawat mukha, hanggang sa naitanong ko sa sarili kung saan ako nagkamali.

Lumapit ang pinakamatanda sa grupo at agad na sinabi sa akin na tatlumpung araw na sila sa Italya at marami na silang nakilalang tao, pero walang sinumang kumilos nang may ganitong intelektuwal na katapatan. Sa madaling salita: isang papuri.

Hindi pa ako kailanman nagkaroon ng sandali ng pagkaligaw o ng tunggalian sa sarili kong pagkatao, ni ng isang egong

kailangang pagsagutan. Pero alam kong sa mismong sandaling iyon ay nasa tuktok ako ng Bundok Fuji sa kognitibong paraan, kaya lang ay nasa maling panig, sa loob ng isang Romanong trattoria.

Hindi pa man naglalaho ang aking mabilis na pagninilay nang lumingon sa akin ang pinakabata at sinabi: Mr. Frega Fuji. At ako: minchiaaaaa.

Hinanap ko siya sa loob ng kanyang tingin, sa loob ng kanyang mga mata, at magiliw kong sinabi sa kanya: mahal, salamat sa Fuji, pero kailangan ko nang umalis, lumipas na ang oras. Bago iyon, gayunman, inilapag ko sa mesa ang aking mga gillettenarrative.com non-business card, isa para sa bawat isa sa kanila.

Natigilan sila. Kilala nila ang site na iyon. Kilala ito ng buong Japan; sila ang unang nakatuklas nito sa buong mundo. Marahil ngayon ko lang nauunawaan ang dahilan.

Ang mga kodigong iniwan sa akin ng aking ama: hindi ako nagkaroon ng pagkakataong itanong sa kanya kung nakapunta na ba siya sa Japan, pero isang bagay ang tiyak ko. Na-decode ng anim na babae ang mga iyon, at sa katahimikan ay ibinigay nila ang kanilang hatol.

Umalis ako. Nag-iwan ako ng pera sa mesa para sa kanilang tanghalian, at nakita ko silang lahat na sabay-sabay na umiiyak. Akala ko ay nasaktan sila dahil hindi ako nakipagnobyahan sa alinman sa kanila. Sa halip, sabay-sabay silang kumaway ng paalam, parang koro, at nagsabi:

ciao gillettenarrative

Ferdinando

Hindi na siya nagbebenta. Nagkukuwento na siya.

*At ginagawa niya ito nang libre, para sa mga babaeng tunay na
nakakakita sa kanya —
na hindi pa niya kailanman pinag-alayan ng anuman.*

Karangalan sa mga babae ng mundo.

*Ang tagumpay ng isang lalaki ay laging dumaan, at doon lamang, sa
kanilang mga bisig.*